

PITKÄ TIE KOTIIN

LORI LANSENS

BAZAR

LORI LANSENS

PITKÄ TIE KOTIIN

Suomentanut Raija Rintamäki

BAZAR

Bazar Kustannus Oy
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Raija Rintamäki
Englanninkielinen alkuteos *Rush Home Road*
Copyright © 2002 by Lori Lansens
This edition published by arrangement with Little, Brown,
and Company, New York, New York, USA through
UlfTöregård Agency AB. All rights reserved.

ISBN 978-952-279-080-4

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale
Painopaikka ScandBook, Liettua 2020

Milanille

KIRJOITTAJAN KIITOKSET

Haluan kiittää seuraavia kirjailijoita, joiden teoksista olen saanut tärkeitä taustatietoa: A. C. Robbins, Gwendolyn ja John W. Robinson, John Rhodes, G. H. Gervais, Stanley G. Grizzle, John Cooper, Elaine Latzman Moon, Robin W. Winks, Victor Lauriston ja Victor Ullman.

Myös äitiäni ja isääni sekä perhettäni saan kiittää sanomattoman paljosta.

INTIAANIMAISSI

HUONEESSA HAISEE PISSALTA. Sharla Cody hengittää hajua, pitää siitä. Se tuo mieleen pienet valkoiset kukat, joita Addy-äiti kylvi nurmikon sijasta talovaununsa edustalle. Nuo pienet kukat nousivat maasta vuodesta toiseen. Sharlasta on mukava ajatella, että ne näkee keväisin kuin odotetun vieraan, jonka tulosta ei silti voi olla varma.

Sharla ei tahdo muistaa sen pissanhajuisen kukan nimeä. Kilpiruoho, Addy-äiti oli sanonut ja kertonut, että vaikka kukka ei varsinaisesti ollut perenna, se kasvaisi aina uudelleen, ja se tosiaan kasvoi. Addy-äiti sanoi, että se on luonnonlaki. Jotkin kukat kylväytyvät itsestään, niin se vain on. Vain hupsu jäisi miettimään miksi.

Kerran Sharla satoi valkoisista kukista morsiuskimpun. Addy-äiti otti paikattavien vaatteiden korista kellastuneen verhon ja kiinnitti sen Sharlan hiuksiin puisilla pyykkipojilla. He astelivat mutakujaa pitkin kuin Sharla olisi prinsessamorsian ja Addy-äiti hänen laahustaan kannatteleva morsiusneitonsa, askel ja pysähdys, askel ja pysähdys, kuten morsiamilla on tapana. Addy-äiti lauloi jotain kaunista rakkauslaulua, jota Sharla ei ollut kuullut ikinä ennen eikä sen jälkeen.

Vielä viisivuotiaanakin Sharla kasteli vuoteensa, kun hänelle tuli orpo olo. Addy-äiti naksutteli kieltään muttei koskaan läimäyttänyt häntä. He olivat kumpikin puolinukuksissa,

kun hän pyyhki Sharlan puhtaaksi kosteankarhealla rievulla, vanhalla ruskealla sukallaan, ja vei hänet kapeaa käytävää pitkin nukkumaan loppuyöksi omaan myskinhajuiseen vuoteeseensa.

Addy-äiti ei ollut Sharlan äiti. Hän ei ollut edes sukua tytölle. Hän oli tupakkaa polttava värillinen muori, joka asui mutakujan varressa Lakeview'n talovaunualueella Ontariossa kolmenkymmenen kilometrin päässä Chathamista. Sharla tuotiin hänen huostaansa, kun Emilio muutti asumaan Sharlan oikean äidin, Colletten luokse. Emilio uhkasi, että jos Sharla ärsyttäisi häntä vielä vähänkin lisää, hän istuttaisi tytön läskiperseen kuumalle hellalle. Sen kuultuaan Collette lähti koputtelemaan mutakujan varressa olevien talovaunujen oville. Kolmannella ovella, jolle hän koputti, iäkäs Addy Shadd lupasi ottaa lapsen hoitoonsa, jos Collette antaisi hänelle muutaman dollarin ruokaan ja sen sellaiseen.

He eivät sitten käyneetkään ostamassa halpahallista Colletten lupaamia uusia kesäsandaaleja. Collette tunki valkoiseen muovikassiin Sharlan yhteen mytätetyt shortsit ja pari paitaa, pieneksi jääneen uimapuvun ja pyjaman, jossa oli kissanpennun kuva. Collette sanoi: ”Eikös äidit lähetä tenansansa kesäleirille? Ja sisäoppilaitokseen, jos on varaa. Joten tämä on vähän niin kuin sama asia.”

”No ei se nyt ihan leiri ole”, tokaisi hänen naapurinsa ja ystävänsä Krystal.

”Yks hailee, Krystal. Sitä paitsi likka on siellä vain syyskuuhun saakka, ellei Emilion kolarikorvaukset lopu jo ennen.”

Sharla tunsii numerot, joten Collettella ei ollut mitään syytä lähteä saattamaan häntä Addy Shaddin luokse. Jos tyttö ei ollut ihan vammaisen – vaikka Emilio niin väittikin – hän löytäisi kujan varresta vaunun numero neljä. Sitä

paitsi Emilio paloi jo halusta päästä naimaan Collettea olohuoneen vihreäsamettisessa säädettävässä laiskanlinnassa nyt kun ei tarvinnut enää pelätä, että Sharla pääsisi yllättämään heidät.

Collette eli sosiaaliavun ja vaihtuvien miesystävien varassa. Häntä olisi luullut seitsentoistavuotiaaksi, ellei tiennyt, että hän oli kahdenkymmenen kahden. Hän oli muodokas ja hänellä oli kermanvaalea iho, vaalennetut hiukset ja erikoisen väriset silmät, joita miehet vilpittömästi kehuivat. Hän nai Emilioilta aivot pellolle kuultuaan, miten paljon rahaa miehelle oli tulossa vakuutuksesta. Emilio tiesi saavansa lähtöpassin heti kun rahat loppuisivat. Mutta yksi lysti. Jo Colletten suun näkeminen sai hänet kuumaksi.

Kun Sharlan oli aika lähteä Addy Shaddin luokse, Emilio hoputti häntä ulos ovesta. ”Pidä hauskaa niiden mustien apinoiden kanssa.”

Sharla oli ihmeissään, koska hänelle ei ollut kerrottu, että siellä olisi apinoita. Collette vilkutti ja supatti olevansa surullinen, kun joutui lähettämään pikkutyttönsä pois. Emilio taputti Sharlaa olalle aivan kuin ei olisi inhonnutkaan häntä.

Vaikka talovaunualueen nimi tarkoitti järvinäkymää, sieltä ei avautunut näköalaa Eriejärvelle. Eikä sieltä liioin nähnyt järven poikki Clevelandiin Amerikan puolelle edes kirkkaimpina päivinä, vaikka niin väitettiin. Addy Shadd oli asettunut asumaan vaunualueelle viisikymmenluvun lopussa, koska sitä lähemmäksi vettä ei hänen rahoillaan päästy. Hän oli kuvitellut osoitteen jäävän vain tilapäiseksi, mutta asuttuaan siinä kaksikymmentä vuotta hänen oli pakko myöntää, ettei koskaan saisi aitoa järvinäköalaa.

Ei ollut satanut aikoihin. Aurinko paahtoi mutakujaa, jonka varressa Addy-äiti ja useimmat muut värilliset asuivat, ja kovetti siihen uurteita. Ne satuttivat paljasjaloin kävellessä

eivätkä tehneet pyöränrenkaillekaan hyvää. Tasaisin välein kohoavien valkoisten ja hopeanhoitoisten talovaunujen välissä tomaatin- ja kurkuntaimet valmistautuivat täyttämään ruosteisesta kanaverkosta kyhätyt aitaukset. Useimpien vaunujen edustalla oli vanhoja puutuoleja ja kolhiintuneita roskapönttöjä, ja pihassa kasvoi korkeintaan tilkku verihirssiä. Mutta Addy-äiti kasvatti omalla tontillaan pieniä valkoisia pissanhajuisia kukkia, koska hänestä oli mukava kaunistaa ympäristöään.

Matkalla Addy Shaddin luokse Sharla istahti kyykkysilleen poimimaan kovia intiaanimaissin jyviä rähjäisen talovaunun lähellä olevasta keosta. Hän tiesi vievänsä jonkun toisen lapsen kaulanauhan teelmän, sillä jokaisessa punaisessa, violetissa tai kullankeltaisessa jyvässä oli jo siisti neulalla puhkaistu reikä. Mutta hän halusi jyvät, koska tekisi niistä nätin kaulanauhan itselleen ja ehkä myös Collettelle.

Nyppiessään maissinjyviä maasta ja pudottaessaan ne valkoiseen muovipussiinsa Sharla näki jo silmissään kaulanauhansa ja muiden ihailevat katseet. Hän huomasi varjon mutta liian myöhään. Jalka tömähti hänen ristiselkäänsä ja lennätti hänet rähmälleen. Hän kääntyi katsomaan, kuka häntä oli potkaissut, ja varjosti silmiään auringolta. ”Fawn?”

Fawn Trochaud oli seitsemänvuotias ja asui Krystal-tätinsä kanssa talovaunussa vastapäätä Sharlaa ja Collettea. Fawnilla oli keltaiset kiharat, valkoinen hipiä ja suuret siniset silmät kuin kuvaraamatun enkelillä. Sharla tiesi, etteivät maissinjyvät olleet Fawnin. Hän tiesi myös, ettei sillä ollut väliä.

Sharla nousi valkoista muovikassia puristaen ja katsoi Fawnia. Hän ei uskaltanut sanoa mitään. Fawn astahti lähemmäs ja tuprutti maasta pölyä Sharlan päälle koiran järsimillä varvastossuillaan. Sharla sävähti, koska luuli tytön aikovan

lyödä. Mutta Fawn ei iskenyt uudestaan. Hän vain riuhtaisi kassin Sharlan kädestä ja juoksi tiehensä.

Pari pitkästynttä piskiä alkoi rähistä toisilleen tiellä. Sharla katsoi niitä ja ajatteli, että olo tuntuisi paremmalta ja hän tietäisi mitä tehdä, jos pystyisi itkemään. Mutta Sharla ei itkenyt, ei ikinä, eikä ymmärtänyt miksi.

Collette ymmärsi. Syynä oli se, mitä Sharlalle oli tapahtunut alle kaksivuotiaana. Hän oli oppinut varhain kävelemään mutta pääsi pois pinnasängystään niin harvoin, että oli menettänyt etumatkansa. Hän osasi muutaman sanan: *äiti, pullo, haisee, sytkä, mehu*. Colletten silloinen poikaystävä Wally oli isokokoinen mies, jolla oli niin leveät hartiat, että hänen täytyi kumartua ja ahtautua sivuttain talovaunun ovesta. Sharla muisti, kuinka mies tuli hänen pieneen vauvanhuoneeseensa ja täytti sen tupakanhajulla ja vanhan viinan löyhkällä kuin vesi täyttää lasin.

Elettiin loppusyksyä, päivä tuoksui omenoilta ja palavilta vaahteranlehdiltä. Sharla taapersi sänkynsä päätyyn ja nakersi tyhjän pullonsa tuttia pienillä valkoisilla hampaillaan. Wally tuli hakemaan jotain huoneesta. Kookas mies kompuroi sisään ja kolhaisi säärensä vanhan pinnasängyn kulmaan. ”Vittusaatana Collette!” hän huusi ja potkaisi huteraa sänkyä kuin tahtoisii lennättää sen seinän läpi.

Pikku Sharla oli ottanut tukea sängynlaidasta, ja Wallyn potkaistessa sänkyä Sharlan pulleat ruskeat sormet jäivät laidan ja seinän väliin. Collette pyyhälsi paikalle kiukkuisena huudosta ja metelistä: ”Vitun Wally! Saatanan paska! Mitä sä sitä likkaa huudatat?”

”En koskenu siihen sormellakaan! En saakeli hipaisutkaan!”

”Hys”, Collette sihahti Sharlalle, tuuppasi Wallyn ulos huoneesta ja pamautti oven kiinni heidän perässään.

Pikku Sharla huusi ja kiskoi seinän ja sängyn väliin liiskautuneita sormiaan. Hän käytti osaamiaan sanoja. ”Äiti. Käsi. Äiti. Käsi. Äiti. Äiti! Äiti! Äiti! Äiti! Äiti! Äiti! Äiti! Äiti!”

Collette palasi huoneeseen mutta kivahti vain: ”Pää kiinni! Pää kiinni, nuku nyt!”

Sharla parkui ainakin tunnin. Hän oksensi hapanta maittoa ja einespastaa, nakersi tyhjän pullonsa kumitutin irti ja parkui taas. Olohuoneessa television ääni koveni ja lopulta sammui. Ensin oli hiljaista, sitten kuului *klik-klik* ja metallin kolahdus. Sharla arvasi, että äiti ja Wally olivat lähteneet ulos eikä kukaan kuulisi häntä. Hän lopetti itkemisen siihen eikä itkenyt enää pitkään, pitkään aikaan.

Vähitellen Sharlan sormet puutuivat tunnottomiksi. Hiljaisuus alkoi unettaa. Hän olisi halunnut vajota happaman hajuiselle, oksennuksen tahrimalle viltilleen, mutta ei pystynyt koska käsi oli jumissa, joten hän painoi otsansa käsivarrelle ja ummisti itkun turvottamat silmänsä.

Aamulla Collette voi pahoin juotuaan liikaa Southern Comfortia, ja hän oli kiitollinen, kun Sharla pysyi hiljaa ja antoi hänen nukkua pitkään. Puolenpäivän maissa hän kuitenkin katsoi parhaaksi lähteä vilkaisemaan, sillä tyttö ei ollut koskaan ennen nukkunut niin myöhään. Pikku Sharla seisoi sängyssään pää käännettynä kohti ikkunaa, vaipan reunoilta valui löysää kakkaa. Hän ei ollut kuulevinaan, kun äiti avasi oven. Collette arvasi, että Sharla oli vihainen edellisillasta ja kiukuttelisi hänelle kostoksi kaiken päivää.

Huoneen haju sai Colletten yökkimään, ja nähdessään peitolle levinneen oksennuksen hän päätti läimäyttää Sharlaa niin että tämä ottaisi opikseen. Collette kurkotti nostaamaan Sharlaa kainaloista, mutta tyttö oli jumissa. Vasta silloin Collette näki, että tytön käsivarsi oli sinisenkirjavana kyynärpäähän saakka ja sormet olivat turvonneet nakkimakkaroiksi.

”Ei saakeli”, Collette puuskahti ja veti sängyn irti seinästä. Sharla ei liikuttanut kättään. Hän ei pystynyt. ”Ei saakeli”, Collette sanoi uudestaan ja huusi Wallya.

Wally häipyi seuraavana päivänä lopullisesti. Collette vaihtoi siteen Sharlan käteen ja antoi hänelle pulloa aina kun hän halusi. Sharla pääsi myös useammin pois pinnasängystä, kun Wally oli poissa ja Collette kaipasi seuraa. Collette toi Sharlalle jopa lahjan – lihavan, maukuvan oranssi-valkoraiteisen kissanpojan Krystalin verannan alla olevasta laatikosta. Collette antoi kissalle nimeksi Trixie ja ajatteli leikkauttaa sen, muttei saanut aikaiseksi. Sharla pyllähti heti ensimmäisenä päivänä kahdesti Trixien päälle, veti sitä hänestä ja syötti sille kinuskipopcornia. Trixie oppi jo varhain pysyttelemään poissa.

Kun muutama viikko oli kulunut ja Sharla pystyi tarttumaan murjotuilla sormillaan banaaniin, Collette katsoi hänen parantuneen eikä asiasta enää puhuttu. Trixietä ei juuri näkynyt, vaikka kissanruokakuppi tyhjeni. Collettea harmitti, että hän oli mennyt hankkimaan kissan, koska nyt hän joutui sietämään Trixien kiimaista yöllistä mouruamista ja vaunun rämään verkko-oveen ruikkivia kollikissoja.

Nyt Sharla seisoj kuumassa auringonpaisteessa matkalla ventovieraan Addy Shaddin luokse, toivoi että pystyisi itkemään ja että joku neuvoisi mitä tehdä. Ei kannattanut lähteä penäämään Fawnilta valkoista muovikassia, varsinkin kun intiaanimaisi oli ainoa asia, mitä hän jäi siitä kaipaamaan. Hänestä tuntui kuitenkin hölmöltä mennä Addy Shaddin luokse ilman kassillista kesävaatteita, eikä hän halunnut vastata kysymyksiin siitä, miksi Collette oli lähettänyt hänet tyhjin käsin.

Sharla lähti astelemaan kohti mutakujaa, ja nähdessään pyykkinarulla naisten vaatteita hän sai idean. Pyykkinarun

vieressä olevassa talovaunussa kuului pauhaavan televisio, joten Sharla saattoi hiipiä hiljaa nyppäämään narulta isot alushousut, kiiltävän kolmiokuvioisen paitapuseron ja sini-kukkaisen kotimekon, jossa oli edessä neliskanttiset taskut.

Sharlan vatsassa velloi. Ehkä häntä hävetti vaatteiden varastaminen, tai sitten outo olo johtui siitä, että hän lähestyi Addy Shaddin talovaunua tai että hän ei ollut saanut aamiaista. Sharla kääri vaatteet mytyksi ja siristi silmiään auringossa. Hän nostatti huvikseen pölyä maasta mutta katui saman tien, kun tomu takertui hänen kosteisiin sääriinsä. Kengät sanoivat *laah laah*, kun hän rahjusti eteenpäin.

Kujaa ei ollut päällystetty, mutta muuten se ei juuri poikennut muusta vaunualueesta valkoisine ja hopeanvärisine vaunuineen, joista useimmat olivat paikoillaan pysyvästi ja toiset valmiina hinattaviksi pois. Leikkimään ja kopittelemaan ei mahtunut muualla kuin tiellä. Kaikkialle oli pyräköity autoja, jotkut parempia, toiset huonompia. Sharla aloitti kujan päästä, katsoi numeroita ja muisti, että kaksikymmentäkahdeksan oli paljon isompi kuin neljä. Hän näki vähän matkan päässä kaksi tuttua värillistä lasta, Nedda-tytön ja pojan, jonka nimi oli Lionel Chase.

Nedda katsoi Sharlaa ja siristi silmiään. ”Mitä *sinä* täältä haet?”

Sharla puristi vaatemyttyä kädessään ja sanoi: ”Hei, Lionel.”

Lionel katsahti häneen muttei sanonut mitään. Lionel Chase ei juuri koskaan sanonut mitään, ja Sharla piti hänestä enemmän kuin kenestäkään muusta vaunualueella asuvasta lapsesta. Pojalla oli melkein yhtä pitkät silmäripset kuin Fawnilla, ja hänen huulensa hymyilivät silloinkin, kun hän ei ollut iloinen tai ajatellut jotain hauskaa.

Sharla osoitti Neddan kädessä olevaa voikukkakimppua ja sanoi: ”Tiedätkö mitä?”

”No mitä?” tuhahti Nedda.

”Arvaa mistä tietää, tykkäätkö voista?”

Neddan kiinnostus heräsi. ”Mistä?”

”Laitat voikukan tähän leukasi alle. Jos leuka tulee keltaiseksi, tykkäätkö voista. Jos ei, tykkäätkö margariinista.”

Nella vei voikukan leukansa alle ja kääntyi kysymään Lionelilta kehräävällä äänellä: ”Tykkäätkö minä voista?”

Lionel ei sanonut mitään. Nedda kohautti olkapäitään, pudotti voikukkakimpun maahan ja kiskoi Lionel Chasen pois Sharla Codyn luota.

Sharlan vatsa kurni ja jalvoja pakotti, joten hän päätti istah-
taa isolle vaaleanpunervalle kivelle, joka oli hienon, tyhji-
leen jääneen hopeanhoitoisen talovaunun edessä. Sharlasta
oli hauska istua tuolla kivellä aina kun hän tuli mutakujalle.
Kivi muistutti pesäpalloräpylää ja takapuoli asettui mukavasti
sen kuumaan sileään kouraan. Hän saattoi istua siinä vaikka
koko päivän, ellei kukaan hätistänyt häntä tiehensä.

Hän oli ehkä nukahtanut kivelle auringon lämpöön, tai
sitten hän oli vain ummistanut silmänsä hetkeksi, mutta
aurinko näytti siirtyneen taivaalla ja häntä hytisytti, kun hän
avasi silmänsä ja näki Lionel Chasen seisovan vieressä pitki-
ne ripsineen ja hymyilevine huulineen. Lionel näytti kui-
tenkin erilaiselta, hänen ohimossaan oli paksu juomu aivan
kuin häntä olisi juuri läimäytetty. Hän kääntyi katsomaan
tielle päin, ja Sharlakin katsoi.

Heitä kohti tulla puuskutti lihava värillinen eukko, joka
kiskoi tupakkaa hengitys vinkuen. Addy Shadd, Sharla ajat-
teli. Lionel seiso Sharlan edessä ja he seurasivat naisen tuloa,
mutta kumpikaan ei sanonut mitään.

Kun eukko saapui vaaleanpunaisen kiven luo, Sharla kat-
soi ylös häneen ja hymyili. Eukko ei vastannut hymyyn vaan
kumartui riuhtaisemaan vaatenyytin Sharlalta ja kohotti

kätensä lyödäkseen häntä korville. Sharla kyyristyi peloisaan. Lionel sanoi vain: ”Älä.”

Eukonrohjake laski kätensä. Sitten hän lähti vaappumaan tietä pitkin vaatemytty kädessä tupakkaa tupruttaen ja päättään pudistellen.

Sharla katsoi Lioneliin, mutta poika kääntyi ja asteli tiensä ennen kuin Sharla ehti kysyä, oliko se Addy Shadd.

Sharlaa pelotti. Entä jos Addy Shadd sanoisi Emiliolle ja Collettelle, ettei ikimailmassa ottaisi luokseen tyttöä, joka varasteli vaatteita? Sharla juoksi niin lujaa kuin kömpelöt jalat kantoivat takaisin Colletten talovaunulle. Hän ei kylläkään tiennyt, mitä tekisi sitten kun pääsisi perille. Piiloon, muuta hän ei pystynyt ajattelemaan.

Sharla köynysi vaunun takana olevaan romuvajaan ja hästisti isoja mustia kärpäsiä ruosteisesta sangosta viereltään. Vajassa oli rikkinäinen keittiöntuoli, vanhoja vakkoja syksyn omenoita varten, rähjäinen matkalaukku ja työnnettävä ruohonleikkuri, jota Sharla ei ollut koskaan nähnyt käytössä. Hän jätti vajan oven raolleen nähdäkseen, jos Addy Shadd sauhuaisi kertomaan Collettelle, mitä Sharla oli tehnyt.

Jonkin ajan kuluttua Sharla hivutti metalliovea vähän isommalle, jotta näkisi paremmin ja jätteiden haju hälvenisi. Emilio kuului pieraisevan sisällä vaunussa ja Collette kolisteli kattiloita ja lautasia. Sharla hätkähti kuullessaan Emilion huutavan: ”Vitun vempain! Voi saatana tuotakin romua!” Mies potkaisi jotain lujaa. Mitä hän sitten potkaisikin, Sharla toivoi, että varvas olisi murtunut.

Sharla arvasi, että oli iltaruoaan aika, kun vaunusta alkoi leijua paistetun makkaran, perunoiden ja juustomakaronin tuoksua. Hän oli syönyt viimeksi edellisiltana, jolloin ruoka oli ollut lopussa ja oli täytynyt tyytyä tölkkikeittoon. Nyt se liisterimäinen sienikeitto olisi maistunut. Työnnettävä

ruohonleikkuri painoi selkää. Sharla siirsi sitä, nojasi roska-pönttöön ja sulki silmänsä.

Hänen herätessään oli yö ja hiljaista. Aluksi Sharla ei tajunnut missä oli. Hän tiesi nähneensä pahaa unta mutta ei tiennyt nukkuneensa ukonilman yli. Ei ollut satanut juuri lainkaan, mutta ukkonen oli katkaissut talovaunualueelta sähköt. Hopeinen täysikuu paistoi ovenraosta ja osui roska-pönttöön. Siitä Sharla tajusi olevansa yhä vajassa.

Se oli vain pieni punainen saapas, mutta kun Sharla näki sen kuunvalossa vakkujen ja risan tuolin välissä, häntä alkoi naurattaa. Hän ei ollut huomannut saapasta aikaisemmin, ja tuntui ihmeelliseltä nähdä pimeässä jotain sellaista, mitä ei ollut nähnyt valoisan aikaan. Hän otti saappaan käteensä ja piteli sitä kuin nukkea etsiessään sen kumppania. Toista punaista saapasta ei löytynyt, mutta se ei haitannut, koska saapas oli joka tapauksessa liian pieni Sharlalle. Hän veti esiin risaisen matkalaukun ja laittoi saappaan laukkuun. Pieni punainen saapas antoi hänelle rohkeutta. Hän avasi vajan oven ja astui yöhön. Emilion iso harmaa pakettiauto oli hävinnyt pihatieltä, mutta Sharla ei ollut pahoillaan miehen ja Colletten lähdöstä. Ei hän kuitenkaan olisi voinut pyytää äidiltä lupaa palata kotiin.

Hän tajusi että oli satanut. Kosteuden haistoi ilmassa, ja kun hän lähti raahaamaan saapaslaukkuaan mutakujaa pitkin, jalat upposivat liejuiseen pintaan eikä tie enää pölissyt. Ei kuulunut television eikä radion ääniä ja vaunut olivat pimeinä. Tuntui kuin kulkisi unessa. Sharla mietti, heräisikö kohta jätteiden hajuun vajassa.

Hän luutteli vaunujen numeroita päässään, seitsemän, kuusi, viisi, ja samassa tuulenvire toi hänen sieraimiinsa makean virtsanhajun. Hän ei tiennyt, että se oli peräisin pienistä valkoisista kukista, vaan luuli hajun lähteeksi koiraa tai

rikkinäistä asuntovaunun tankkia. Hän jopa sipaisi jalkoväliliään tarkistaakseen, ettei ollut pissannut housuun.

Kuu työnsi pilven syrjään ja tuli kirkasta kuin päivällä. Kuutamossa erottui Addy Shaddin pitkä valkoinen vaunu, numero neljä, ja sen edessä siisti neliö valkoisia kukkia. Sharla katsoi vaunua ja toivoi, että se olisi todellinen.

Ovelle johti kolme metallista ritiläaskelmaa, ja Sharla näki ne selvästi kirkkaassa yössä. Hän jätti matkalaukun maahan ja laski kiivetessään *yksi, kaksi, kolme*. Hän painoi korvansa oveen. Ei kuulunut hiiskahdustakaan. Sharlaa oli kielletty koputtamasta silloin kun aikuiset nukkuivat, joten hän istahti ylimmäiselle askelmalle ja ajatteli, että siitä saa ruutukuvion reisiin. Hän katseli öistä taivasta ja hengitti sieraimiinsa pissanhajua, josta alkoi jo pitää. Hän huomasi vieressä pienemmän talovaunun. Siinä oli verhoina lakananriekaleet ja pihassa ruostunut hella, jossa lapset säilyttivät muovilelujaan.

Hellanrotisko toi hänen mieleensä Emilion ja pääsiäis-sunnuntain, jolloin mies tuli heille ensimmäistä kertaa. Siitä oli vain muutama kuukausi, mutta aika tuntui pitemmältä. Murmeli oli narrannut, sillä maassa oli vielä tarpeeksi lunta enkeleiden tekoon ja lisää sateli kaiken aikaa. Collettea harmitti, koska hän oli ostanut uudet valkoiset sandaalit ja vai-vautunut lakkaamaan varpaankyntensä tulipunaisella lakalla, jonka Krystal oli vohkinut hänelle kemikaliosta.

Collette pesi hiuksensa hedelmäshampoolla, maalasi poskiin vaaleanpunaiset juovat ja levitti luomiin sinistä. Sharlan mielestä äiti näytti hassulta, mutta hän ei sanonut sitä. Hän katseli, kun Collette veti ylleen pehmeän violetin neuleen, jossa oli avara kaula-aukko. Äiti sadatteli vittujen kevättä ahtautuessaan farkkuihin, joita oli käyttänyt ennen Sharlan syntymää.

Krystal Trochaud tuli vastapäisestä vaunusta katsomaan, miltä Collette näytti. Krystal oli kova päsmäroimään ja käyttäytyi kuin olisi Colletten äiti eikä hänen ystävänsä. Hän oli saanut edellisvuonna vauvan, mutta se oli kuollut jonakin yönä. Hän kutsui sitä kätkytkuolemavauvakseen eikä vaikuttanut niin surulliselta kuin olisi voinut luulla.

Krystal katseli Collettea kiireestä kantapäähän sauhutellen tupakkaansa. ”Nuo farkut tekee sulle kamelinvarpaan.”

Collette tajusi mitä Krystal tarkoitti katsoessaan jalkoväliinsä, jossa sauma painui häpyhuulien väliin niin että ne muistuttivat sorkkaa. Hän kävi vaihtamassa toiset farkut mutta laittoi jalkaan uudet sandaalinsa, koska he pysyisivät joka tapauksessa sisätiloissa. Korot kopisivat korkkimatolla.

Sharla katsoi telkkaria ja mutusteli pääsiäismunan mallisia suklaapalloja. Krystal istahti hänen viereensä sohvalle ja sanoi: ”Emiliolla on hyvä työpaikka. Ja pakettiautokin. Eikö sillä olisi hyvä kuskata kaupasta ruokaa ja muuta?”

Sharla painoi suklaapallon kitalakeensa.

”Sharla, sun pitää olla kiltti Emiliolle. Joudut sijaiskotiin, jos Collette saa hädän tästä vaunusta.”

Sharla ei halunnut sijaiskotiin, joten hän suoristautui sohvalla, lakkasi popsimasta suklaapalloja ja päätti antaa loput Colletten uudelle miesystävälle, jolla on se pakettiautokin.

Uuni oli päällä, mikä oli harvinaista, koska Collette käytti yleensä vain keittolevyjä. Vaunussa tuli kuuma, mutta kun Sharla valitti siitä, Collette kivahti: ”No vaihda sitten shortsit päälle.”

Emilio oli myöhässä. Vaunu kuumeni entisestään. Uunissa oli jotain vaaleanpunaista. Sharla ei ollut koskaan ennen nähnyt sellaista, mutta se tuoksui hyvältä, samalta kuin Chathamien punaisten tiilitalojen tienoilla ruoka-aikaan. Sharla toivoi, ettei ruokaa tarvitsisi odottaa pimeään tuloon saakka,

koska hän ei ollut koko päivänä syönyt kuin muutaman suklaapallon.

Ovelle ei koputettu. Sharla säikähti, kun Emilio vain saapasteli sisään ja mulkoili Sharlaa sen näköisenä kuin tyttö olisi ollut liikaa. Emilio ei ollut lyhyt, mutta hänen ei liioin tarvinnut kumartua mahtuakseen sisään ovesta. Musta tukka aaltoili kiiltävänä ja komeissa kasvoissa oli pyöreät tummat silmät, sopivankokoinen nenä ja paksut punaiset huulet kuin sievällä työllä. Sharla piti miehen ulkonäöstä mutta tunsu, että mies ei pitänyt hänestä.

Sharla teki Emiliolle tilaa sohvalla, ja kun mies istahti, Sharla ojensi hänelle vähän sulaneet suklaapallot, joita oli jäljellä enää neljä tai viisi, koska hänen oli tullut odotellessa nälkä. Emilio kurkisti karkkipussiin ja raaputti päätään muttei kiittänyt eikä kehumut häntä kiltiksi. Hän huusi: ”Collette? Hei Collette, tiedätsä että sun kersa on täällä aivan älyttömissä pukeissa? Siellä on lumi maassa ja tällä on jotkut hii-vatin kesäshortsit!”

Kun Collette tuli käytävää pitkin, Emilio nousi sohvalta. Hänen kasvoillaan oli ilkeä ilme, mutta Collette ei näyttänyt pelkäävän. Collette suuteli miestä suulle ja sanoi olevansa iloinen, että tämä oli jo vähän tutustunut Sharlaan. Emilio ja Collette jatkoivat suutelua, ja kun Emilion kieli kiemursi esiin huulien välistä, Sharla käänsi katseensa.

Koko päivän odottamisen jälkeen se vaaleanpunainen lihamöykky yhtäkkiä nostettiin uunista pöydälle, mutta pöytään ei katettu mitään muuta. Sharlalla oli nälkä. ”Joko syödään?”

Colletten posket punoittivat vaaleanpunaisten juovien alla. Hän tuskin edes vilkaisi tyttärtään. ”Syö vähän kinkkua pahimpaan nälkään. Me tullaan ihan kohta.”

Sharla näki Emilion menevän käytävää pitkin Colletten makuuhuoneeseen ja odotti, kunnes ovi suljettiin. Hän

UNOHTUMATON ROMAANI ELÄMÄN KOETTELEMISTA IHMISSISTÄ JA KAIKEN VOITTAVASTA SINNIKKYYDESTÄ

Sharla Cody on vasta viisivuotias, mutta hän on kokenut jo paljon. Elämä vaikeutuu entisestään, kun hänen äitinsä häipy maiseista kesäksi ja jättää Sharlan iäkkään naapurinsa ovelle. Vaikka Sharla ei ole sellainen enkeli lapseksi kuin iäkäs Addy Shadd toivoisi, syntyy näiden kahden yksinäisen sielun välille pian syvä yhteys.

Sharlan läsnäolo tuo yllättäen Addyn mieleen hänen oman lapsuutensa entisten orjien perustamassa Rusholmen kylässä; hänen perheensä, ensirakkautensa ja kivuliaan koettelemuksen, jonka seurauksena Addy joutui jättämään kotinsa iäksi.

Pitkä tie kotiin on nerokkaasti rakennettu tarina rakkauksen ja muistin voimasta sekä kahdesta ihmisestä, jotka muuttavat toistensa elämän pysyvästi.

ISBN 978-952-279-080-4 84.2 WWW.BAZARKUSTANNUS.FI

